

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 438/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. júla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti AB restructuring k. s., Dostojevského rad 19, Bratislava, zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Berecom, DOMUS PETRA, Pod Sokolice 1/B, Trenčín, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 CoKR 1/2014 z 27. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti AB restructuring k. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júla 2014 prostredníctvom poštovej prepravy doručená sťažnosť spoločnosti AB restructuring k. s., Dostojevského rad 19, Bratislava (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 CoKR 1/2014 z 27. marca 2014 (ďalej len „uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva: «Dňa 31. 10. 2013 doručil Správca súdu návrh na priznanie odmeny v 6.638.78 € Správcu podľa § 12 ods. 2 písm. c) vyhl. MS SR č. 665/2005 do konanie prvej schôdze veriteľov.

Uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 6K/81/2013-320 zo dňa 20. 11. 2013 súd rozhodol o priznaní odmeny v celkovej výške 4.779,09 €..

Dňa 20. 12. 2013 správca osobne doručil súdu odvolanie proti Uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č. k. 6K/81/2013-320 zo dňa 20.11.2013.

Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 CoKR/1/2014-360 zo dňa 27. 3. 2014 súd odvolanie odmietol (ďalej len „Uznesenie“)..

Hlavný argument Krajského súdu, ktorý vychádza z lehoty 15 dní na podanie odvolania je zjavne arbitrárny. Súd žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo by lehota na odvolanie v tomto prípade, keď sťažovateľ riadne argumentoval že poučenie pri uznesení nie je správne, mala byť lehota 15 dní. Poukazujeme aj na skutočnosť, že sťažovateľ v podanom odvolaní explicitne uviedol prečo má zato, že lehota na odvolanie v tomto prípade do troch mesiacov od doručenia...

Rovnako za rozporné s princípom právnej istoty je potrebné považovať tvrdenie súdu, že „odvolací súd jeho argumentáciu týkajúcu so zachovania lehoty na podanie odvolania v zmysle § 204 ods. 2 O. s. p. – z dôvodu nesprávneho poučenia súdu o lehote na podanie odvolania - vyhodnotil ako nesprávnu, a jeho odvolanie považoval za podané oneskorene.“

V zmysle § 196 zák. č. 7/2005 Z. z. v platnom znení (ďalej len „ZKR“) ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddlžení (ďalej len „konanie podľa tohto zákona“) sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Odvolací súd toto tvrdenie ale žiadnym spôsobom neodôvodnil súd v jednom odseku pripúšťa primeranosť použitia O. s. p. na inštitúty neupravené v ZKR v jednom odseku, ale v druhom si protirečí. Podľa názoru sťažovateľa je zrejmé, že inštitút § 204 ods. 2 O. s. p., a to nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, je z dôvodu jeho absencie v ZKR plne aplikovateľné na konkurzné konanie...

Sťažovateľ poukazuje aj na rozpor výroku Uznesenia s odôvodnením, keď nie je zrejмый dôvod odmietnutie odvolania. Súd neúplne vymenoval taxatívne uvedené dôvody, pre ktoré môže súd odmietnuť odvolanie – súd vymenoval len dôvody v písm. a) až c) § 218 ods. 1 O. s. p.

Máme zato, že súd v odôvodnení najprv nesprávne právne hodnotí odvolanie ako oneskorene podané, pričom v predposlednom odseku odôvodnenie už uvádza, že odmietol odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. Navodzuje tak právne neistý stav, keď sťažovateľovi nie je zrejмый, či by odvolací súd odvolanie odmietol aj keby bolo podané v ním tvrdenej ako záväznej 15-dňovej lehote...

Máme zato, že týmto arbitrárnym a zmätočným postupom Krajského súdu v Bratislave a Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 CoKR/1/2014-360 zo dňa 27. 3. 2014, ktorým súd odmietol jeho odvolanie bolo porušené sťažovateľove právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa AB restructuring k. s. podľa ust. čl. 46 ods. ústavy Slovenskej republiky v spojení s ust. čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ust. Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ust. čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 CoKR/1/2014-360 zo dňa 27. 3. 2014, porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 CoKR/1/2014-360 zo dňa 27. 3. 2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia, na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa .l. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušíl, vo veci konal.

ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každy navrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každyeho navrhu ústavný súd skúma, i dôvody uvedene v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia navrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, navrhy, ktoré nemajú zákonom predpísane náležitosti, neprípustné navrhy alebo navrhy podane niekým zjavne neoprávneným, ako aj navrhy podane oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. ústavný súd môže odmietnuť aj navrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, i táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej suvlosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou,

porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/08, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu označeným uznesením krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy je vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo

o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzované uznesenie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené.

Ústavný súd pripúšťa, že časť odôvodnenia uznesenia krajského súdu obsiahnutá na jeho 3. strane a pojednávajúca o odbornej spôsobilosti správcov, resp. o oneskorenom podaní odvolania zo strany sťažovateľa sa javí byť nadbytočná, v dôsledku čoho môže spôsobovať čiastočnú zmätočnosť odôvodnenia uznesenia. Za zásadné však ústavný súd považuje to, že prípadná čiastočná zmätočnosť odôvodnenia uznesenia, prípadne jeho nadbytočné časti, nie sú z ústavno-právneho pohľadu natoľko zásadnými, aby dokázali zasiahnuť do sťažovateľom označených práv s intenzitou opodstatňujúcou prípadné zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu.

Ústavný súd poukazuje na to, že krajský súd za hlavný argument pre odmietnutie odvolania považoval samotnú neprípustnosť odvolania v danej veci s ohľadom na princíp neprípustnosti odvolania proti uzneseniu v konaní podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), pokiaľ tento zákon odvolanie výslovne nepripúšťa.

V zmysle § 198 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii súd v konaní podľa tohto zákona rozhoduje uznesením. Proti uzneseniu vydanému v konkurznom konaní, v reštrukturalizačnom konaní alebo v konaní o oddĺžení je odvolanie prípustné, len ak to ustanovuje tento zákon. Dovolanie ani mimoriadne dovolanie proti uzneseniu vydanému v konaní podľa tohto zákona nie je prípustné.

Krajský súd pritom v odôvodnení na 3. strane uznesenia uviedol, že „Občiansky súdny poriadok v zásade pripúšťa odvolanie proti všetkým rozhodnutiam súdu prvého stupňa a súčasne taxatívne vymedzuje rozhodnutia, proti ktorým odvolanie nie je prípustné. Prípustnosť odvolania proti rozhodnutiam v konaní podľa ZKR je založená na opačnom princípe – odvolanie je prípustné len vtedy, ak to zákon pri jednotlivých uzneseniach výslovne pripúšťa; ak však ZKR túto otázku pri určitom uznesení nerieši, je potrebné riešiť prípustnosť odvolania podľa ustanovení O. s. p. primerane.

Z ustanovenia § 43 ods. 1 ZKR vyplýva, že správca má za výkon funkcie do konania prvej schôdze veriteľov... nárok na paušálnu odmenu, ktorej výšku určí súd na jeho návrh po konaní prvej schôdze veriteľov. Výška paušálnej odmeny je v danom prípade upravená v ustanovení § 12 ods. 2 písm. c/ vyhlášky č. 665/2005 Z. z. sumou 6.638,78 eur; citované ustanovenia otázku prípustnosti odvolania neupravujú, a preto v zmysle ustanovenia § 198 ods. 1 ZKR nie je prípustné.

Z uvedeného teda bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že súd prvého stupňa nepochybil, keď v poučení napadnutého uznesenia uviedol, že proti nemu nie je prípustné odvolanie.“

V závere odôvodnenia uznesenia krajský súd napokon uviedol, že „*Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací odvolanie odvolateľa podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol.*“.

Z jednoznačného záveru krajského súdu o aplikácii § 218 ods. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov v spojení s jeho úvahou obsiahnutou na 3. strane odôvodnenia uznesenia, týkajúcou sa neprípustnosti odvolania v danej veci ústavný súd vyvodzuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu je ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené a nemožno ho považovať za prejav interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle. Keďže podľa názoru ústavného súdu neexistuje medzi uznesením krajského súdu a sťažovateľom označenými právami taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí tejto sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný túto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júla 2015